

LA PASSIÓ DE MADEMOISELLE S.

«El text eròtic més apassionat
que s'ha escrit mai»

Le Parisien

La passió de *Mademoiselle S.*

Edició de Jean-Yves Berthault

Traducció de Mercè Ubach

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Les lettres d'amour de Mlle. S.*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podem adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).

Tots els drets reservats.

Primera edició: gener del 2016

© Jean-Yves Berthault, 2016

© de la traducció: Mercè Ubach Dorca, 2016

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s. l.
Aragó, 390 - 08013 Barcelona
Imprès a Egedsa

DIPÒSIT LEGAL: B. 28.392-2015
ISBN: 978-84-297-7478-8

Disculpa'm, amor, si aquesta carta és massa breu... El que em falta és temps, perquè saps que tinc moltes coses a dir-te, i que ho faria si pogués!

Avui tot el que tindràs de mi és un pensament tendre, un petó als teus llavis estimats i als teus preciosos ulls castanys, però si més no seré a prop teu amb el sentiment. I tu, estimat, que pensaràs en mi? Ho espero, com també espero rebre una breu nota teva amb el correu de dilluns.

Amor meu, m'agradaria que ens veiéssim un vespre de la setmana que ve, si pot ser, perquè anhelo tant les teves carícies que se'm farà molt llarg haver d'esperar fins dissabte.

Vull tornar a gaudir de l'estona plena de passió de la nostra última trobada... El record de les teves carícies em traspasa estranyament, i vull recuperar als teus braços les sensacions tan meravelloses que em saps donar. Estimat meu, vull que m'estimis amb tota l'ardor del teu desig, vull que em facis gaudir perdudament sota els teus tocaments procaços. Vida meva, estimat, digues-me que, com jo, encara en vols més, d'aquestes carícies; digues-me que ets feliç entre els meus braços, molt feliç, i que m'estimes...

Porta't bé, amant meu adorat, aquests dos dies. Guarda'm les teves carícies perverses, guarda-les per a mi sola, et vull estimar així sempre, sempre.

Fins aviat, petit déu meu que adoro. Ens veurem dilluns al vespre, espero!

Dóna'm tot el teu cos tan meravellós, el vull estrènyer entre els meus braços, ben fort, ben fort per impreg-

nar-me de la seva olor euforitzant. Premo els llavis contra els teus en un petó profund en el qual poso tot el meu cor, ple de tu, només de tu.

Tota la meva tendresa, estimat meu. T'estimo.

Simone

*A*mor meu estimat,

Va ser magnífic, ahir al vespre... Tots i cadascun dels minuts passats amb tu m'havien enardit, i la teva carta pneumàtica¹ va acabar d'exaltar-me els sentits. Les teves paraules apassionades em van torbar deliciosament, i al meu gran llit, en la foscor de la meva habitació, no vaig ser gaire bona minyona. Em vaig perfumar tot el cos abans d'esmunyir-me dins els llençols frescos, com si haguessis de venir tu a trobar-me.

Amb el cap al coixí, evoco la imatge estimada del meu petit déu. Amb la mà m'acaricio lentament tot el cos, que s'estremeix a poc a poc. La mà baixa des dels pits a les cuixes, s'entreté un instant en la tofa, abans de continuar baixant. Sota una doble carícia, una voluptat infinita s'empara del meu ésser. Ara tremolo de plaer, perquè t'evoco amb totes les meves forces. El gaudi és tan fort que em

1. L'enviament postal pneumàtic va ser un mitjà de comunicació per carta molt parisenc. A disposició del públic des del 1879, no va desaparèixer fins al 1984, substituït per l'ús del fax primer, i del correu electrònic després. Cent vint oficines de correus estaven equipades amb infraestructures que permetien enviar les cartes mitjançant un sistema de tubs d'aire comprimit, per on viatjaven a raó d'un quilòmetre per minut. El remitent comprava a l'oficina de correus un paper timbrat al dors del qual podia escriure una vintena de ratlles, full que després es plegava enganxant-ne les vores, per escriure a la part del davant l'adreça del destinatari. Aquests tubs d'aire comprimit solcaven tot París, de manera que pocs minuts després de l'enviament un carter s'afanyava a lliurar la carta a l'adreça indicada. En aquella època es tractava d'un repartiment en «temps real».

continc per no cridar. Charles, Charles estimat, sí, demà t'ofriré l'embogidor espectacle que anheles. Quan gaudeixi com una boja, em posseiràs tota sense deixar-me temps per recuperar-me, perquè un segon gaudi encara més intens que el primer em conduceixi fins al clímax.

Demà, vida meva, podrem donar curs a totes les nostres follies.

Em veig obligada a deixar-ho aquí. No tinc temps de dir-te tot el que voldria.

Fins aviat, vida meva. T'estimo.

Simone

Dimarts, 31 de juliol

*A*mor meu estimat,

He rebut la teva última llarga carta. Ets un amor d'escriure'm així, em sento tan feliç quan veig el petit sobre blanc a la bústia! Jo també m'hauria posat molt trista si no m'haguessis contestat de seguida... T'estimo! Estimat amor meu, m'és impossible marxar d'aquí abans de diumenge al vespre. Creu-me, tresor, que desitjo tant com tu, ardentment, que arribi la pròxima cita. Tot el meu ésser tendeix cap a tu i convoca l'amant exquisit que ets, que seràs sempre. No, amor meu, no em cansaré de tu, en pots estar segur. Vaig ser massa feliç entre els teus braços i sé de bell antuvi quin és el plaer que m'espera quan em tornis a fer teva... Amb el pensament ja visc tota l'escena de la pròxima trobada. Em faràs patir cruelment; el meu cos, que et pertany, es retorcerà sota els cops, tu em sentiràs demanar-te clemència... i el teu desig de mi serà violent perquè jo enganxaré la meva carn contra la teva carn, et comprimiré tot sencer entre les meves cuixes tremoloses, amb la boca et buscaré els llavis per masegar-te'ls a còpia de petons ferotges. Tu em prendràs, vida meva, de la manera que t'agrada, i la nostra rebofcada apassionada ens procurarà a tots dos el gaudi infinit que només aquesta mena de carícies poden proporcionar. Jo sabré prodigar-te'n tantes com me'n voldràs demanar. Les més perverses, dius? Tant se me'n dóna, estimat Charles, el que vull abans que res és que siguis feliç als meus braços. O sigui que estic a les teves ordres, amo adorat! Si sabessis la pressa que tinc d'arraulir-me al teu pit nu! Tinc tantes

ganes de tornar a tenir el teu cos, que m'ha regalat èxtasis tan grans...

Amor meu, estimat, ja veuràs com ens estimarem, després d'aquesta llarga separació, tan a prop l'un de l'altre, sense poder-nos... Ah! Si aconseguissis tenir una tarda lliure! Quines hores que passaríem, l'un als braços de l'altre, en la calma i la penombra de l'àmplia habitació, serrats l'un contra l'altre, després de l'èxtasi enfollit que ens deixarà a tots dos sense forces; quan el nostre desig mutu i violent se'ns haurà emportat cap al gaudi suprem, que bé que estarem, amor meu, reposant en aquest gran llit... Però per què evocar aquestes imatges, tanta felicitat no és al nostre abast... Haurem d'esperar a dissabte que ve per assaborir aquestes intenses rebotades. Hi ha una cosa que m'amoïna, estimat. I és que no sé on ens podrem veure, quan la meva família hagi tornat!... Perquè no crec que ens puguem deixar tan de pressa, amor meu; si tu no et pots separar de mi, jo no puc renunciar a les teves carícies... Ens haurem d'ocupar d'aquest problema. En parlarem a París, oi? Estimat, et deixo. Escribeu-me una carta ben llarga, que la pugui llegir abans de marxar d'aquí. No m'he fet fer cap foto, vida meva!

Adéu, estimat tresor, et beso bojament pertot arreu, pertot arreu. Fins dilluns, vida meva.

T'estimo perdudament, amant meu adorable.

La teva Simone

*A*mic, estimat,

Aquesta també és l'última carta meva que rebràs. Demà passat agafaré el tren cap a París, cap a tu, amor meu, que tinc pressa d'estrènyer contra el meu cor després d'una absència tan llarga. No pots saber fins a quin punt t'he trobat a faltar durant aquests vint-i-tres dies que he estat lluny de tu. Molts dies he estat trista, malgrat aquesta natura tan preciosa, l'encant de la qual no arribava a commoure'm! Si no hagués tingut les teves estimades cartes on em dius que m'estimes, on em fas reviure tots els nostres bons moments, hauria estat encara més trista!

Vols que et parli del nostre amor? No hi ha cap frase, per eloqüent que sigui, que pugui expressar tota la passió, tota la fogositat, tota la follia, que contenen aquestes tres paraules, «el nostre amor». Viurem plegats unes estones tan boniques, assaborirem tants èxtasis que seria un despropòsit voler-los comptar! Què més et puc dir, estimat amor, sinó que em sembla que somio quan penso en tot el que constitueix «el nostre amor»?! M'has fet conèixer unes sensacions inolvidables, has sabut despertar en mi, amb tota la teva perversitat, no sé pas quin instint secret que ara em fa desitjar plaers nous, cada vegada més perversos i més forts. Ets un mestre en l'art tan delicat d'estimar, i estic molt contenta, molt i molt contenta, d'haver-te sabut retenir, al meu torn.

Durant aquesta absència no m'he imaginat res, res, sinó que he recordat. I sé que quan els nostres cossos es retrobin, quan la teva carn s'acosti a la meva carn, m'assaltarà un estremiment de desig tan fort que em dictarà totes les boge-

ries possibles! Sí, t'estimo amb un amor absolut, t'estimo amb tot el meu cor, però també i sobretot amb els sentits, amb la pell, i et vull tot sencer, em sents, amor meu? No vull que cap replec secret de la teva carn escapi a les meves carícies, als meus petons! Bruscamment em domina una mena de bogeria quan et tinc davant meu, tot nu i tan guapo entre els meus braços. Ah! Amor meu estimat, deixa't fer, deixa't aviciar pertot arreu, pertot arreu. Vull besar-te follament la pell blanca i llisa, les cuixes dures, el teu ventre i el teu pit adorable on la meva galta incendiada cercarà la frescor. Si vols experimentar sensacions embogidores, parla, dicta, que jo t'obeiré. Feliç, feliç de sentir-te roncar de desig, de plaer.

Mentrestant, espero, amb el cor palpitant amb una deliciosa agitació, la nostra primera còpula. Dius que em faràs patir. Tant se val, però digues-me que seràs feliç als meus braços, que sentiré el teu crit de victòria, el teu crit de mascle, quan em tindràs entre els teus braços, ben massagada, vençuda, al límit de les meves forces!

Et pertanyo, amant meu adorat, amb tota la força de la meva carn embriagada per les teves carícies brutals... El teu apassionament, ja ho saps, l'accepto de bell antuvi, si ens ha d'unir de manera encara més completa. Jo també he tastat, als teus braços, la luxúria més intensa. He gaudit amb totes les meves forces, sota els teus cops, sota les teves brutalitats. M'ha fet gaudir sobretot la teva manera experta de posseir-me. Vull reviure aquest gaudi que no havia conegut mai en les relacions ordinàries, que em deixen freda i insensible. Mai, em sents?, no les vull provar amb tu mai. Perquè sé que ens decebrien a tots dos. I llavors ens rebaixaríem al nivell dels amants ordinaris, mentre que ara planem en les esferes prohibides, som uns

«fora de la llei», uns viciosos, uns apassionats, i tot això és el que conforma «el nostre amor».

Estimat amor meu, malauradament no em puc desviar del meu deure per gaudir en els teus braços uns pocs minuts exquisits! M'és tan impossible com a tu. He d'anar al despatx a les vuit, només baixar del tren! Haurem d'esperar a dissabte, amb molta paciència, vida meva! Però si-gues amable i vine al despatx² a veure'm cinc minuts, o telefona'm³ perquè almenys et pugui sentir la veu!

2. Potser a alguns lectors els sorprendrà que la Simone treballés en una oficina, si bé era força freqüent que una dona de classe alta fes una feina així al París dels anys vint. Durant la primera guerra mundial, moltes dones havien substituït els homes a les granges i les fàbriques, però van haver de tornar a casa en acabar la guerra. El Govern tenia molt interès a contribuir com fos a fer augmentar la taxa de natalitat després de les catastròfiques baixes al camp de batalla, que arribaven a 1.400.000 homes, un vint-i-set per cent dels quals tenia entre divuit i vint-i-set anys. En total, les dones treballadores representaven només el trenta per cent de la població activa al final d'aquesta dècada. Però aquest fenomen no era tan clar entre les classes altes, on les dones lluitaven per la igualtat de drets i aspiraven a més independència. El 1919 es va instaurar un diploma de batxillerat dirigit a les dones, i es pot pensar que una de les beneficiàries fos la nostra Simone. En una carta (no inclosa aquí) esmenta la seva «petita secretària», fet que indica que ella mateixa no s'ocupava d'aquesta tasca, de la qual cosa es pot deduir que el seu lloc en aquesta oficina reflectia la seva educació i nivell social. També és possible que treballés a temps parcial en un negoci familiar, i això explicaria el temps lliure i les llibertats de què sembla gaudir.

3. La impressió de modernitat que podria causar en el lector la utilització del telèfon per part de la Simone, fa gairebé cent anys, seria errònia. En aquell temps París era una de les ciutats més modernes del món. El metro parisenc existia des del 1900, i el telèfon ja havia

Et deixo, m'afanyo a anar a tirar aquesta carta. Fins aviat, estimat. T'abraço amb totes les meves forces, en una estreta delirant!

Teva, Simone

---

fet la seva aparició abans d'aquesta data. Charles Bonseul, responsable del telègraf de la ciutat de Douai, n'exposa el principi per primera vegada en un article aparegut a la revista *L'Illustration* el 1854, titulat «La transmissió elèctrica de la paraula». Certament el 1928 encara estava reservat a una petita elit pertanyent essencialment a l'alta burgesia i a l'aristocràcia, però els primers abonaments a la capital es remunten al 1881. Així doncs, a l'època de la nostra correspondència, milers de parisencs disposaven d'aquest mitjà de comunicació, que va conèixer, pels mateixos anys de la nostra història, un desenvolupament important amb l'aparició, al setembre de l'any 28, de la primera central telefònica automàtica de París. Des d'aleshores, els abonats disposaven d'un disc amb forats rodons que permetien compondre caràcters alfanumèrics: tres lletres seguides de xifres.

Vendredi 11^{les}

Mon ami chéri,

C'est aussi la dernière lettre que tu recevras de moi -
Dans deux jours je prends le train pour Paris, vers toi, mon
aimé, que j'ai hâte de revoir sur mon cœur après une
si longue absence - Tu ne veux savoir à quel point tu
m'as manqué pendant ces 23 jours passés loin de toi -
Bien des fois, je fus triste malgré cette nature si belle
dont tout le charme ne parvenait pas à me toucher!
Si je n'avais eu tes chères lettres pour me dire que tu
m'aimais, pour me faire revivre toutes nos belles heures,
j'aurais été plus triste encore - !..

Tu veux que je te parle de notre amour? Il n'y a pas
de phrases, si éloquentes soient-elles, qui puissent exprimer
toute la passion, toute la fougue, toute la folie, que contiennent
ces deux mots "notre amour"... Nous vivons ensemble
des minutes si belles, nous goûtons à de telles extases qu'on
serait inhabile à les vouloir conter!... Que puis-je te dire
de plus, mon cher amour, sinon que je crois rêver lorsque je
songe à tout ce que fait "notre amour". Tu m'as fait